

INSERTIUNI:

se plătesc cu prețuri foarte reduse.

Manuscrisurile sunt a se adresa redacției și acelea nu se înapoiază.

Epistole nefrancate nu se primesc.

ACTIVITĂȚEA

ABONAMENT:

Pe an 6 cor. pe 1/2 an 3 cor.

Pentru plugari—țărani pe an 4 coroane.

Pentru România și străinătate: Pe an 16 franci.

Un număr costă 12 bani.

EDITOR, PROPRIETAR ȘI ȘEF-REDACTOR:

DR. AUREL MUNTEAN

Apăre în fiecare Joi.

REDACTOR RESPONSABIL:

LAURIAN BERCIAN

„Dacia“

Institutul de credit și economii, societate pe acții în Orăștie, și-a ținut prima adunare generală Sâmbătă, în 21 l. c., la care au participat 22 acționari, reprezentând 616 acții.

Adunarea a deschis-o președintele direcțiunii dl Ioan Mihaiu, prin o cuvântare purceasă din inimă, trăgând atențiunea acționarilor la rezultatul neașteptat de favorabil al anului prim de gestiune, despre care, conform legii comerciale și a statutului, se dă seamă.

Cuvintele bine alese au fost primite cu un »trăiască« la adresa președintelui.

Tot din partea presidiului se designază ca notar al adunării dl Laurian Bercian, ear' ca scrutători dnii: Dr. Silviu Moldovan și Simion Corvin jun.

A urmat cetirea raportului direcțiunii prin dl director executiv Dr. Aurel Muntean, întregit cu unele explicații mai de-aproape; drept respaltă a rezultatelor obținute în așa măsură însemnată, acționarii asemenea erump în un puternic »trăiască« la persoana directorului-raportor.

La dispoziția pres. comitetului de supraveghiere, a dlui Ioan Botean, membrul comit. dl Constantin Dancilă cește raportul comit. de supraveghiere.

Primate ambele rapoarte, se dă absolutoriul de lipsă direcțiunii și comitetului de supraveghiere.

Bilanțul anului de gestiune prim se primește, precum și împărțirea profitului curat întocmai.

În comitetul de supraveghiere pe durata de trei ani se aleg cu unanimitate dnii: Ioan Botean, preot în Bințiș, Simion Corvin jun., comerciant, Nicolae Opincariu, măcelar, George Bălos, cancelist și proprietar, toți din Orăștie și Constantin Dancilă, preot în Mănerău; ear' ca suplenți dnii: Ioan Lăzăroi, pantof. și proprietar și George Brassai, tâmplar și proprietar, ambii în Orăștie.

Propuneri speciale nu au intrat Cu verificarea procesului verbal s'au încredințat dnii membri scrutători.

Exhaustivă fiind ordinea de zi, dl președinte închide adunarea generală primă, mulțumind acționarilor pentru interesul dovedit, dorind din inimă prosperarea acestui institut.

Acum, când stăm în fața realității după un an de muncă, așa credem, că gloasele cârtitorilor au destule motive de a amuți. O zicem aceasta pentru toți aceia, cari nu sunt în stare a judeca cu capul lor, pentru așa numitele morionete, cari atunci se complimentează, când sunt trași de sfoară.

Am creat acest institut pe motiv că: »Dacă pe cei înrăuțiți nu suntem

în stare a-i întoarce spre bine, se încunjurăm societatea lor, ca nu cumva, răpiți de curent, se alunecăm în a-i imita«. — Da. Am încunjurat pe acei oameni, ale căror fapte sunt susținoase. — Nu ne-a succes a-i convinge pe cei dedați a măimuța, i-am părăsit. Veni-va timpul și acela nu poate fi departe, când toate vor eși la iveală. Numai atunci se va aduce verdictul cel adevărat asupra acelor, cari au infectat societatea română din Orăștie și jur pe motive adevărat clandestine.

Una se se știe, noi cești din jurul acestui institut nici când nu ne vom împrumuta minte, înțelepciune și tact, în ori și ce fel de afaceri publice, fie acele de proveniență vinerenească, turdășana-orăștienesă sau alt soi.

Și eară, cu buhaiul nimenuia nu ne vom acoperi capul. Efectele vèzutu-s'au de atâtea ori și se vor mai vedea, credem noi, că din zi în zi tot mai bine și mai mult.

La însinuările nechibzuite, copilărești din alinea a cincea a prea luminatului raport al direcțiunii »Ardeleana«, vom reveni la timpul potrivit. Până atunci îi aducem în amintire poravului autor povestea: »broasca și boul«.

Dr. D. P. Barcianu.

Subscriși cu inimă înfrântă de durere anunță tuturor rudeniilor și cunoscuților, că prea iubitul tată, frate și cumnat Dr. Daniil Popoviciu Barcianu, asesor cosistorial, fost profesor seminarial, president al Reuniunii învățătorilor din districtul Sibiiului, vicepresident al Reuniunii rom. de agricultură din comitatul Sibiiului, deputat congressional și sinodal, etc. etc., după grele suferințe a adormit în Domnul, provèzut cu sfințele taine, Luni, la 3/16 Februarie a. c., 8 ore seara, în etate de 55 ani.

Rămășițele pămênțești ale scumpului defunct se vor transporta spre odihnă vecinică Mercuri, la 5/18 Februarie, 11 ore a. m. — dela casa mortuară, strada Cisnădiei Nr. 7, Curtea II-a în biserica din suburbiul Iosefin — unde se va îndeplini serviciul ceremonial funebral — la care tristă festivitate invităm pe toate rudeniile, amicii și cunoscuții.

Înmormântarea va urma în cripta familiară din Reșinari în aceeași zi. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată! Sibiiu, 4/17 Februarie 1903. Sorin, Radu, Andreiu, Achil, Lavinia și Silvia, fii și fiice. Costanța P. Barcianu, soră.

Numai după încheierea foii noastre primirăm știrea tristă despre moartea vrednicului dascăl român. Ne ținem de datorință a anunța și pe cetitorii nostri despre rarele onoruri cu cari s'a sèvrășit înmormântarea acestui distins bărbat.

În fruntea convoiului funebral se afla consistorul condus de Inalt Preasfinția Sa metropolitul, însoțit de inteligența română din Sibiiu și de numeroase deputațiuni ale diferitelor corporațiuni. —

Cuvântul funerar al par. asesor Nicolau Ivan descrie după merit calitățile eminente ale defunctului:

Doamne, Doamne, nu cu mânia Ta ne certa pe noi, și nici cu iuțimea Ta se ne mustri, că săgețile Tale s'au infipt în sufletele noastre. Ps. David, 37.

Esc. Voastră I. P. S. Stăpâne! Jalnici ascultători!

Ispitit'am scripturile și sdrobit de durere până în adâncul sufletului, -n'am aflat modru să dăm espresiune durerii noastre nemărginite, decât exclamând cu prorocul David: »Doamne, Doamne, nu cu mânia Ta ne certa pe noi«.

E sfășietoare priveliștea ce se petrece sub ochii nostri, e grozav se vezi cum trece unul câte unul la cele vecinice din cei mai aleși fii ai neamului nostru — și ce gol și pustiu lasă în urma lor!

Avem puțini bărbați devotați cu tot sufletul lor intereselor publice, și între acești puțini, loc nedisputabil și de frunte a ocupat colegul și prietinel nostru Dr. Barcianu.

Înzestrat cu cunoștințe bogate și temeinice, dăruit cu o creștere aleasă, — bărbat cu caracter firm și calități eminente, era chemat să deie vieții noastre culturale o direcție sănătoasă și să tragă brazde afunde în ogorul național întelenit.

Și în mijlocul lucrării sale, la etatea cea mai frumoasă a vieții sale, iată că vine săgeata cea omoritoare și l'culcă la pământ. Clopotele bisericilor sună a jale — poate mai jalnic ca nici-odată.

Școalele noastre românești au arborat stindardul negru, învățătorii stau îngândurați și încremeniți, buzele lor au amuțit pe catedră, la vestea îngrozitoare ce li-a sosit.

Ear' noi, colegii sei și prietini, azi nici nu ne putem da seamă de imensa pagubă ce ni-o causează depărtarea lui atât de timpurie din mijlocul nostru.

Coroana durerii, de ce se o ascundem, s'a sălășluit însă în inimile și sufletele a lor 6 ființe nevinovate, a lor 6 prunci dragălași și curăței, cari cu inimi cernite și cu lacrimi în ochi încunjură sicriul iubitului lor tată, a acelor, cari de azi încolo nu mai au nici tată — și durere, de 8 luni de zile nici mamă. — Se poate închipui un mai mare desastru ca și acesta? — Cine se va putea găsi, care pe un moment se fie în stare să verse balsam vindecătoriu pe inimile lor atât de greu rănite?

Cine decât Tu Doamne al puterilor, care toate le poți îndrepta spre bine.

Tatăl vostru, se știți dragii mei, nu vè lasă averi și comori, după cari n'a umblat, vè lasă însă drept moștenire un nume mai curat ca aurul și nepătat, vè lasă faptele sale sèvrășite în viața publică, vè lasă sute de preoți și învățători crescuți de el — și înzestrați prin

el dela catedră cu cunoștințe frumoase, cari i-a ridicat la poziții alese și morale și materiale.

Ști-vor aceia — sau numai o parte din ei, se se desbrace un moment de egoismul propriu, — și copiii rămași de Dr. Barcianu — nu veți fi copii ai nimenui, ci veți fi copii ai unui erou din povești, ai unui mucenic din anii primi ai creștinismului și durerea voastră se va alina și veți avea mângâierea, se culegeți și gustați din fructele sèmnate de iubitul vostru tată.

Dar' se nu vè încredeți în boeri, în fiii oamenilor, ci toată încrederea se vi-o puneți numai în Dzeu — care ceartă și mângăe, înalță și smerește — ca se se vadă atotputernicia lui.

Doctorul Daniil Popoviciu Barcianu a vèzut lumina zilei la Reșinari în Octomvrie 1847 și a fost fiul învățatului paroch și protopop onorar Sava P. Barcianu, decorat cu crucea de aur pentru meritele preoțești și literare.

Parochul Sava Popoviciu, bărbat cu mare trecere, a dat fiilor sei o creștere cât se poate de aleasă, și confratele nostru Dr. Barcianu a terminat cu succes eminent studiile la gimnasiul evangelic din Sibiiu, ear' după aceea cursurile teologice la seminariul nostru archidiececan. În anul 1869 — primul an după absolvirea studiilor teologice — s'a aplicat ca învățătoriu și director la școala capitală din Reșinari. În primul an de funcțiune a escelat prin străduințele sale și prin talentul seu pedagogic și a atras asupra sa atențiunea Marelui Andreiu. În anul viitoriu deja a fost trimis la universitatea din Viena ca stipendist al Consistoriului archidiececan.

Patru ani a petrecut la universitatea din Viena, Bonn și Lipsca, culgând ca albina de pe flori miere și suc dătător de vieață pentru poporul nostru și pentru școalele noastre, în al căror serviciu și-a pus mai târziu toată ființa sa.

La 1874 s'a re'ntors acasă ca Doctor în științele filosofice. Marele seu protector trecuse la cele vecinice, și neaflând momentan aplicare în serviciul bisericeii, a fost numit secretariu al II-lea la Asociațiune, post, care l'a ocupat 2 ani, până ce s'a deschis la 1876 o catedră la seminarul nostru archidiececan.

În postul de secretariu II a lucrat împreună cu fericitul George Barișiu, pe atunci secretariu I, și a dat strălucite dovezi de capacitate, zel și devotament pentru afacerile publice, și comitetul Asociațiunii numai cu greu l'a absolvat dela oficiul ce l' purtase cu atâta minte și vrednicie.

Pășit pe catedră la seminariul nostru, a devenit cea dintâi putere didactică, a devenit soarele în jurul căruia s'au învîrtit toate celelalte puteri didactice, și și-a câștigat o autoritate nefer-

murită întră colegii sei din seminaru, ba chiar și dela toate celelalte institute din patrie, ear' elevii îl adorau și iubiau pentru profundele sale cunoștințe ce le împărtășia cu o rară bunăvoință.

Medest dela fire, n'a reflectat la înaintarea meritată, a lăsat să 'i treacă mulți din colegi pe dinainte, și în cinste și în salariu mai mare, deși nimenea n'avea mai mare lipsă de salariu decât el.

N'a cârtit, n'a murmurat, și numai după un pătrar de veac implinit, la insistința preținilor sei îngrijii de sănătatea-i sdruncinată, — și la espresa dorință a capului bisericeii noastre, s'a depărtat acum doi ani dela catedra atât de iubită, ca să iee în mânele-i probate conducerea școalelor populare, să facă o nouă epocă în istoria școalelor noastre, și bogatele și vastele cunoștințe să le pună acum în practică în calitate de referent școlar.

Iubia din tot sufletul școala, iubia poporul și era un părinte al învățătorilor, a căror autoritate doria să o vadă crescând, ca să ocupe poziție deamă, onorifică și de frunte în societatea românească.

Dar' nu i-a fost dat să muncească mult aci. Prima lovitură de moarte i-a dat-o soarta când înainte de aceasta cu 8 luni îi răpi pe adorata soție, și-l lăsa în cea mai crudă durere.

Lovitura a fost așa zicând mortală, și în zadar a căutat recreațiune în aer liber, în zadar îl desmerdau iubitorii fii și fice cu dragostea și cu ascultarea lor, în zadar s'a încercat mai ales prietinel și colegul seu profesorul Comșa, cu o rară bunăvoință de frate să-l mângăie. Totul a fost în zadar.

Dedat să muncească din greu, dedat să fie conștient, în zilele grele de earnă, săptămânile trecute, a cercetat școalele din Tălmăcel și Mohu, ca să asigure mersul regulat al învățământului, și sie-și să pregătească groapa, pe ai sei să-l lase în grija lui Dzeu, și în societatea română un gol, care nimenia nu este în stare să-l umplă. Afară de catedra lui iubită, unde 25 ani a muncit neîntrerupt, a luat parte activă la înființarea școalei de tete din Sibiu, al cărei director a fost, a scris mai multe manuale apreciate de toți pedagogii, a redactat »Foaia Ilustrată« în 1891 și în urmă »Foaia pedagogică«

împreună cu colegii sei dela seminaru, ear' în 1898, cu ocaziunea aniversării a 25-a dela moartea lui Șaguna, a ținut memorabilul discurs festiv publicat în broșură separată, despre viața și faptele metropolitului Șaguna, discurs care a stors admirațiunea noastră, ca fond și ca formă, și pentru care fericitul metropolit Miron a ținut în fața publicului celui mare adunat din toate părțile să-l sărute pe frunte și prin aceasta să deie espresiune mulțămitei sale pentru lucrarea desevășită, pe care nimenea altul nu o putea face atât de elocuentă ca învățatul Barcianu.

În iubirea lui nețermurată pentru neam, ca membru al comitetului național, a luat parte și la viața politică, care în loc de mulțumire i-a cauzat dureri sufletești, perderi materiale și suferințele închisorii de un an în temnițele din Vaț.

Iată o scurtă și palidă schiță biografică din viața sbuciumată a răposatului Dr. Barcianu, a bărbatului care azi ne părăsește pe vecie.

Se poate găsi om în societatea noastră, care n'ar fi vârsat barem o lacrimă la auzul vestei triste despre trecerea lui la cele eterne?

Se poate ca să nu exclamăm cu prorocul David: »Doamne, Doamne, nu cu mânia ta ne certa pe noi!«

Da, cu adevărat — perderea noastră în aceste zile grele este mare — și nesfârșite sunt lacrimile cu care îl înșoțim la mormânt pe acest fiu ales al bisericeii noastre, pe acest muncitor onest, pe acest caracter de granit și intransigent apărător al limbei noastre în școala poporală, apărător al limbei în studiul religiunii, al cărui nume vecinic va străluci în viața culturală a poporului nostru.

Grea soarte a căzut pe umerii mei.

Nu cred să fiu în stare să mă achit cu cinste de aceasta grea datorie ce 'mi incumbă la mormântul lui, — ca fost elev și acum coleg al lui. — Înainte de toate însă sunt dator în numele defunctului să mulțămesc...

Mulțămeste:

1. Metropolitului.
2. Consistoriului.
3. Corpului didactic dela seminaru pentru onoarea ce i-s'a făcut.
4. Diferitelor reuniuni și corporațiuni. Și acum tu suflet nobil și blând,

înălță-te la ceriuri și de acolo priveghiază asupra fiilor tei rămași, asupra iubitei tale surori, care are să îndeplinească o nobilă și grea misiune, roagă-te ca Dumnezeu să-i deie ei tărie, și putere, ca să te înlocuiască în parte și iubirea și dragostea ta de tată să o reverse ea asupra lor, dându-le poave și creștere potrivită cu vremile în cari trăim.

Priveghiază de acolo, asupra școalelor cari ție 'ți erau date în grijă, ca să introduci în ele lumină, mai multă lumină — fă să străbată razele soarelui ca să încălzească pe fii neamului nostru, — ca astfel înarmați în lupta pentru existență să iese biruitori.

Și Tu Doamne, care vezi inimile noastre, Ție ne rugăm, la Tine alergăm, nu întoarce fața Ta dela noi, nu cu mânia ta ne muștra pe noi — căci Ție 'Ți slugim, și în aceste vremi grele numai al Tău ajutor și sprigin îl implorăm, și dacă Tu cu braț înalt nu ne vei lua sub al Tău scut — ușor putem cădea, căci s'au înmulțit cei-ce caută sufletul nostru. *Amin.*

Din isprăvile părintelui Moța.

Prea On. Dle Redactor,

Deoarece dl părinte Moța de un timp încoace mă calumniază și apostrofează cătră cine numai i-se dă ocazie într'un mod nemeritat de mine și nedemn de persoana și poziția d-sale, și fiindcă eu altcum nu mă pot apăra căci nu pot alerga la unul fiecare să-i desmint aserțiunile, decât prin presă, Vă rog să dați loc următoarelor:

Deși sunt o persoană neînsemnată, așa zicând, pentru publicul mare, un biet muncitor, totuși, spre a nu-și face despre mine idei greșite, în urma învinuirilor ce dl părinte Moța aduce contra mea în afacerea procesului, țin de consult a da unele lămuriri.

Și anume:

În Septembrie anul trecut dl Moța a aflat de bine, ca să-și îmbie subscrierea (ca redactor responsabil) a foii »Libertatea« din loc, din cauză că, vezi Doamne, ar mai sbiciui puțin mersul afacerilor bisericești, dar sub responsabilitatea d-sale, nu poate. (Ba ar mai ataca și câte o persoană de pe la magistrat, etc. Nota culeg.)

Eu, ca întotdeauna, de un timp de 8 ani încoace, de când am avut așa zicând relațiuni cu d-sa, am primit îmbiemmentul.

Drept răsplătă mi-a votat 5 fl. lunar și apoi când va fi la — adecă, (să mă închidă)

adecă a rămas până în ziua când pentru a doua-oară am fost citat naintea judeului investigator de aici.

În restimpul cât am scris eu foaia, s'a ținut adunarea gen. a institutului tip. »Minerva«, de al cărui personal mă țin și eu. Direcțiunea în acea adunare a hotărât demisionarea mea din cauza acelei subscrieri, sub cuvânt că lucrătorilor nu le este permis a face politică.

Am adus aceasta la cunoștința dlui Moța, care la rândul seu a încercat a mă încurajă zicând: »Nu fii de loc necăjit, deschid eu tipografie, căci și așa nu-mi convin multe lucruri de aci, și abdicarea d-tale e un motiv pentru deschidere, căci aceea e îndreptată mai mult contra mea ca o demonstrațiune, decât contra d-tale«.

Ce aveam să fac, decât să aștept deschiderea noii tipografii, cu toate-că, martor e dl P. Barițiu, căruia i-am împărtășit intenția dlui Moța, am zis, că aceasta e un lucru de regretat și mai bine ar fi să se caute mijloacele de îndreptare a situației. Eu din partemi n'am putut face însă absolut nimic, decât să joc deocamdată așa cum îmi flueră dl Moța.

Când cu deschiderea expoziției industriale din Sibiu, la care am luat și eu și dl Moța parte, s'a și dus d-sa la dl W. Krafft, proprietar de tipografie, pentru informațiuni.

De întreprins n'a întreprins însă nimic, bag-seama tot n'a avut destule motive, căci dorința ferbinte avea.

— Ce e de făcut, dle Moța, i-am zis într'o zi, căci rămân pe jos.

— Asta nu se poate, îmi răspunde, întoarce-le spatele (să fie cu respect), căci eu față de DTa mă simt deobligat a face aceasta, aștept numai să văd Seliștenii scot foaie ori nu.

Va să zică eu să aștept hotărârea Seliștenilor, cu cari nu am nici în clin, nici în mână.

De altcum i-am spus și atunci dlui Moța, că chiar numai singur pentru mine nu umble a deschide tipografie, căci îmi voiu căuta într'altă parte condiție.

Intr'acestea îmi veni o idee, și anume, că cel mai consult lucru este, ca să pregătesc o rugare, pe care s'o înaintez Direcțiunii și prin care să o recerac ca să retragă hotărârea demisionării mele, căci voiu abdice și eu de subscrierea foii pe mai departe.

Zis și făcut.

Și On. Direcțiune după multă resgândire mi-a luat cererea în considerare, pentru care îi sunt mulțumitor.

Nu mult după acestea primesc o citație dela judele investigator. Mă present și mi-se aduce la cunoștință, că sunt acuzat de autor al articolului »A murit Matia și cu el dreptatea« din Nrul 42, anul trecut, al foii »Libertatea«.

Am mărturisit că nu sunt eu autorul, dar că primesc răspunderea pentru el, ceea ce s'a luat la protocol.

Când am spus dlui Moța chestia, mi-a zis: »Nu face nimica, bine că ai luat răspun-

FOIȘOARA

ÎNVĂȚĂTORUL

Învățător, tu ai un nume
Ce l'a avut Mântuitorul.
Pe urma lui pășește astăzi
Să luminezi întreg poporul,
Precum făcu Mântuitorul.

Când suspină sub apăsarea
Robiei vechi, întreg pământul,
Atunci trimis de sus de Tatăl
Se intrupă ca om Cuvântul
Să mântuească 'ntreg pământul.

Pe cei rămași în întunec
Ce au nevoie de lumină,
Învățătorule, 'ndreptează-i
Pe calea vieții cea senină
Cătră dreptate și lumină.

Atunci venind Mântuitorul
S'a dat pe El ca pildă vie,
Acum să știi c'al tău e rândul:
Aceasta cinste 'ți vine ție
Să fii la alții pildă vie.

Învățător, tu ai un nume
Ce l'a avut Mântuitorul.
Pe urma lui pășește astăzi
Să luminezi întreg poporul,
Precum făcu Mântuitorul.

(„Albina“) *Th. D. Speranția.*

Stîncile Doamnei.

(Urmare.)

Aprinse îndată un foc de ramuri de brad într'o scorboră a stîncei și fumul delicat al pasărei fripte atrase pe Elena care, spre marea-i mirare, văzu pe Stefăniță întorcând cu dibăcie un cârlig lung de lemn pe care îl trecuse prin corpul fasanului.

— Ah, lasă-mă pe mine să-l frig! strigă ea. Unde l'ai prins, Stefăniță?

Și se așeză înaintea focului, care îndată îi roși obrazii. Ea, care nu credea să mai poată îmbrăca o țărâmitură de pâine, atât cât va fi departe de soțul și de copiii ei, acum murea de foame.

Stefăniță nu mai putea de bucurie când zări obrazii trandafirii ai prințesei, căreia îi priedea de minune dejunul și tare se înveseli când îi mai aduse o frunză plină cu fragi de pădure. Noroc că era mult vînat

în apropiere de peșteră, căci altfel, n'ar fi cutezat Stefăniță să se îndepărteze.

Odată însă s'a urcat el până în virful stîncei celei mai înalte, unde n'a putut ajunge decât tîrîndu-se pe patru labe.

De-acolo vederea era aproape nemărginită. Moldova, Transilvania, Bucovina erau culcate la picioarele sale, ear' muntele Căliman se înălță în plină lumină, mândru și măreț. Perspectiva ce 'i-s'e arăta era de o frumșete nespusă, dar' omul care o privea n'avea ochi pentru dînsa. Inima sa era cu Domnul său și pentru el tremura zi și noapte. Pretutindeni, atât cât îi putea îmbrățișa vederea, domnia cea mai mare liniște, ca și când n'ar fi existat nici un conflict între oameni.

Stîncile tăcute nu puteau să-i dea nici ele vre-o veste despre stăpănu-i care lipsea.

A doua zi după șederea lor în peșteră, Domnița își dădea toate silințele ca să-i dea înfățișarea unui cămin; acoperirea păreții cu flori și cu ramuri înfrunzite, ear' pământul tare și colțuros îl așternea cu mușchiu proaspăt și moale.

Apoi acoperindu-și trupul cu mantaua-i bogată, se duse de-și spăla cămașa la izvor și o întinse pe ramuri de brad, ca să se usuce.

Stefăniță aduse cu el câte-va găteje și făcu un foc înviorător, dar' tare ar fi dorit ca se mănânce o bucăciță de pâine sau de mămăligă cu carnea vînatului preparat de credinciosu-i servitor. Și nițică sare i-ar fi plăcut, dar' mai ales simțeau mare nevoie amîndoi de pâine. Intr'una din zile însă Stefăniță se hotărî să se coboare în vale, ca să caute a afla vre-o noutate despre soarta stăpănului său.

El făcu focul și se pregăti la îndemna Domniței tot ce-i trebuia, învățându-o ca, în cas de pericol, să nu se ascundă în peșteră ci să fugă drept în pădure sau în sus pe stînci.

— Să n'ai nici o teamă, zise ea, dar' caută de-mi adu vești bune despre scumpul meu soț!

IV.

În tot timpul cât lipsi servitorul ei, Elena a fost înfrumșețat peștera, apoi s'a hotărît și ea să iasă dintr'însa pentru a căuta fragi și căpșuni sălbatică, cari erau cu prisos în apropiere de dînșii.

Voia și ea să primească pe Stefăniță cu vre-o surpriză.

În timp ce-și tot umplea coșulețul, ce și-l făcuse din rămurele de brad, cu fructul delicios pe care-l culegea, auzi un mormăit surd, care părea a veni de foarte aproape și

derea, vom vedea noi ce va fi când va fi la adecă!

Earăși »vom vedea noi« și »când o fi la adecă«. Cu acestea eu însă nu am mai putut fi mulțumit. În loc de acelea eu am așteptat, ca dl părinte Moța, prin o învoială în scris, cum se face aceasta pretutindenea, să-mi spună sub ce condiții se sufer în eventuala pedeapsă de temniță. Dar dl Moța n'a făcut-o aceasta nici verbal, decum în scris, ci numai cum am zis mai sus, »vom vedea noi«.

Ce era de făcut? Am primit a doua citare. I-am arătat-o. Mi-a zis: „Du-te numai de vezi ce-i!“ Știu eu ce-i, cugetam eu în mine, dar' dacă așa stă lucrul și acum, când se apropie de pertractarea finală, apoi las' că doar și eu pot zice: »Acum vezi DTa ce-i!« să ved cum s'o mulțumi și d-sa cu ea.

Zis și făcut. M'am prezentat, și în firul întregatorului am declarat, că aflând cine este autorul, am spus că acela se află în persoana dlui Moța și totodată am trimis și 2 file din manuscrisul d-sale.

Am înșirat acestea, pentru-ca să conving on. public despre crudul adevăr, pe care dl Moța cearcă a-l mistifica în cercurile cunoscuților și amicilor săi și mă presintă pe mine de un „laș“ și „mișel“, care pe căi mișelești l-am tradat. Aceasta se mă ierte d-sa, dar' n'a fost tradare, ci a fost simplu efectul manevrărilor sale cu persoana mea.

Se folosește de cuvântul »tradare« din motivul, că întrebându-mă odată de s'au ars toate manuscrisele ori ba, aceasta, bine se noteze, după-ce am fost odată citat, am zis că da, ca să ved ce scop urmărește prin aceea, cu toate-că nu erau *toate arse*, zic toate, fiindcă cea mai mare parte s'a ars, numai cât eu, de când am primit răspunderea foii, am cam păstrat manuscrisele dela articoli primii, între cari și pe al dlui Moța, în urma unui instinct intern, care îmi prezicea că voiu avea lipsă de el.

Este aceasta crimă? apoi doar ori-ce serviciu își are asigurarea sa și ori-ce cuitanță își are contra-cuitanța sa.

Așa și eu. M'am asigurat de-o parte, căci am văzut că pe cealaltă parte nu multă speranță este.

Și cu toate acestea, tot nu-l descopeream, căci știe d-sa bine că i-am fost supus întru toate. Dar, tocmai în aceasta supunere zace buba. Și anume, drept răsplătă pentru ea, într'o zi îmi zice: „Noa vezi, acum se vrei să mă dai afară, n'ai cu ce documenta“ și aceasta într'un ton sarcastic și cu oarecare bucurie vădită. Ca și când ar fi zis, te-am prins. Este aceasta competentă cu poziția d-sale de preot?

Asta una la mână.

A doua am fost informat, că prin cercurile d-sale dl Moța răspânda vestea, că: »uite, Munteanu e bolnăvicios, facem întâiu recurs în limba română contra punerii sale sub acuză, acela eventual va fi respins, facem al doilea, unguerește, apoi până și acesta va

ridicând capul, zări cu groază un urs monstruos, dintre aceia numiți urși gulerati, pentru că au o fâșie de blană albă în jurul gâtului, pe când restul corpului e ca de cafeniu obicei sau negru. Ca și Domnița venise și el la fragi, fruct de care e foarte lacom. Stăpânindu-și spaima, Elena n'a uitat învățăturile pe cari i-le-a dat servitorul la plecarea sa. Ea plecă cu foarte mare liniște și urcă stîncile cu hotărâre. Ar fi urcat ea mai repede, dar' nu putea din cauza mărcinilor și a plantelor acățătoare ce erau pe-acolo, și care se încurcau mereu în hainele ei. Ursul care turtea fragii sub labele sale late, și grele, oprindu-se din când în când a mânca, își continua mormăitul.

Elena nu îndrăznea să întoarcă capul; acum trecuse de partea mărcinoasă sub razele arzătoare ale soarelui. Pulsul îi zvîcnea cu putere, ear' inima pare că voia să iasă din piept, picioarele i-se îngreunară și se înțepeniră, dar' frica îi dă putere și hotărâre, Domnița nu se opri nici o clipă până ce nu ajunse în virful unei stînci, unde căzu în genunchi cu desăvîrșire zdrobită. De aici a putut supraveghea toate mișcărilor ursului pe care-l văzu intrând în peșteră. Acum era singură de tot, doar un vultur tot da târcoala în jurul stîncei la picioarele ei.

fi respins și se va fixa ziua de pertractare, trece un timp lung, și afară de aceasta vom mai amâna și pertractarea, sub cuvânt că e bolnăv și nu se poate presinta, etc., și astfel putem amâna lucrul chiar și un an de zile, în care timp, de sigur că va... muri.«

Voi muri, de sigur, dar' nu când îi place părintelui Moța, ci când va voi D-zeu! Va să zică moartea mea a fost speranța dlui Moța.

Sunt acestea speranțe compatibile cu caracterul unui preot?

Judece acum on. public, nepărtinitor, față de o astfel de expresie dela un om pentru care totdeauna te-ai supus la toate și ai fost tot cu bunăvoință cătră el, cum aveam să mă port și ce mai puteam spera? Să mă închin naintea d-sale?

Hotărît că numai în chipul cum am purces!

Stadiul în care stă chestia cu deschiderea noiei tipografii, îl voiu face cunoscut On. public în Nrul viitor. Tot atunci și direcția ce a luat-o ziarul »Libertatea« în decursul cât am fost eu responsabil pentru cele publicate într'nsul.

Și în legătură cu acestea și peripețiile prin care am trecut de când sunt în Orăștie, cari toate au fost îndreptate întru ajungerea scopurilor sale egoistice,

La eventualele reflexiuni ce va face dl Moța sunt gata a răspunde.

Dar una îl rog pe dl Moța, să fim sinceri și obiectivi! Deoarece sunt convins, că se va năpusti asupra mea cu tot felul de insinuări, menite a-mi periclita de nou existența la acest institut, fiindcă dl Moța, în calitatea d-sale de preot, are întrupată aceea rîvnă, ca în loc de o eventuală răsbunare pe oare-cine, să caute a-l nimici cu totul, apoi ori-cum se va putea.

Orăștie, 22 Februarie n. 1903.

Ioachim Munteanu.

A3-a adunare generale ordinară

»Reun. rom. de înmormântare din Sibiu«.

Trăim în împrejurări nu se poate mai critice. Deoparte indiferentism, de altă parte materialism cras — sunt noatele caracteristice, ce par a se fi instăpănit într'o mare parte a societății noastre. Curățenia moralului și a onorabilității, încep a deveni lucruri rare între noi. Idealismul, acest scump talisman, dacă și este găsit ici-colea, dispăre în fața tristei realități.

Între asemenea împrejurări cuvîne-se ca cu atât mai vîrtos să reținem unele din lucrurile bune, ce se sevrîșesc pentru binele obștei. Între acestea află a remarca nobilul și creștinescul scop,

Încolo nici o mișcare; puțin câte puțin soarele apunea și umbrele copacilor se lungeau. Ce ar fi s'o apuce noaptea înainte de a se întoarce Ștefan ță.

În aceeași clipă auzi un troznet de ramari, niște pași în pădure și de departe apărea servitorul ei, aducând un braț plin de porumb proaspăt. Ea îi făcu semn cu batista, dar' el nu se uită în sus; îl strigă pe nume cât putu de tare, dar' în zădar, căci îl văzu îndreptându-se repede spre peșteră, apoi retrăgându-se îngrozit.

Cât ai clipi din ochi a asvârlit la pământ tot porumbul și a pus mîna pe lance.

Ursul eși din peșteră și Ștefăniță îl așteptă cu hotărâre și curaj. La vederea sa animalul se ridică pe picioarele dindărăt și scoase un răget de turbare. Era cu un cap mai înalt ca Ștefăniță, dar' acesta isbuti să împlinte cu dibăcie arma în gâtul monstrului. Ursul se zbătea în vînt cu labele sale uriașe, apoi i-se păru Domniței că omul și fiara se rostogoliră împreună la pământ.

(Va urma).

Carmen Sylva.

ce 'l-au nutrit întemeietorii tinerei »Reuniuni române de înmormântare din Sibiu«, scop ce tinde a da ajutorul rece-rit și a îngriji de astrucarea cuvin-ocioasă a rămășițelor pămîntești ale de-apropelului — membru al Reuniunii. Pe lângă aceasta, scopul mai îndepărtat: întemeierea unui asil-orfelinat pentru săracii și neputincioșii noștri, de-notă și el simț de jertfire și împlinirea unei datorințe creștinești, bine plătute oamenilor și lui Dumnezeu!

Încât Reuniunea noastră s'a nisuit a se ținea de scopurile prefite în scurtul timp, de abia peste doi și jumătate ani, dela întemeierea ei, reiasă din darea de seamă, ce direcțiunea ei a făcut Duminecă la 1 Faur n. c. adunării generale.

În acest interval, ea a îmbiat în 29 casuri ajutoare, ce se apropie de suma de 3100 cor., și a sporit fondul »Asilului« la suma de 558 cor. 71 bani, și pe deasupra averea bănească a Reuniunii, exclusiv fondul »Asilului«, numără aproape 2600 cor. în bani gata și câteva sute coroane taxe neîncasate, dar' cari se continuă a se încasa dela Anul-nou încoaci.

Că de binefacerile Reuniunii au avut parte mai ales cei lipsiți, o dovedește împrejurarea, că dintre 29 membri reșoși nu mai puțin de 18 aparțin clasei muncitorilor economi, mare parte zileri, 3 clase meseriașilor și numai 8 clasei așa zise a inteligenței.

Sporul făcut atât în averea proprie a Reuniunii, cât și la fondul »Asilului«, trebuie s'o mărturisim, să datorește generosității vrednicului domn Pantaleon Lucața, căpitan c. și r. în pens., care deși înaintat în vîrstă și deși ar putea să-și petreacă zilele în binemeritata liniște și odihnă, condus de sentimente nobile și de rîvnă de a sta în ajutorul poporului, a primit, pe lângă alte multe ocupațiuni ale sale, sarcina de director al Reuniunii și în această calitate, a abzis chiar dela început de remunerația, ce-i compete, în favorul fondului »Asilului«. Acest lucru 'l-a făcut și secretarul Reuniunii, domnul Vic. Tordășianu.

Decursul adunării a fost următorul: Duminecă d. a. în fața a numeroși membri întruniți în localul »Reuniunii sodalilor români«, dl director P. Lucața prin cuvinte calde și binesimțite declară ședința de deschisă și roagă adunarea, ca înainte de a intra în ordinea de zi, să exprime condolențe pentru membrii decedați, ceea-ce se face, ear' după aceea secretarul V. Tordășianu cetește raportul general, ce-l publicăm în întregime, raport luat de adunare la cunoștință. Socotelile pro 1902, purtate esact și cu conștiențiositate de cassarul Reuniunii dl Petru Ciora, s'au revăzut de comisiunea consistătoare dintre membrii Iuliu Bardosy, Candid Popa, Nicolae Roșca și Ieronim Preda, la a cărei propunere adunarea generală votează absolutul direcțiunei și în același timp, la propunerea dlui C. Popa, își exprimă mulțumita și recunoștința sa dlor P. Lucața și V. Tordășianu, pentru remunerațiunile lor, cedate, și pe 1902 fondului »Asilului«.

La punctul propunerii independente: s'a ivit ideea de a se tipări rapoartele generale și consemnarea membrilor Reuniunii, lucru, ce numai în acel cas se se execută de birou, dacă mijloacele vor permite.

(Va urma).

NOUTĂȚI

Duel. Din incidentul discușunii asupra noiei legi de recruți în dieta țării, kossuth-istul deputat Dr. Lengyel Z. a provocat la duel pe săbii pe septuagenariul ministru de honvezi b. Fejérváry. În 19 l. c. s'au bătut, fără a se tăia, dar' și fără a se împăca. Ministrul a primit numeroase și sincere felicitări.

Sinucidere năprasnică. Wagner Ferencz, lucrător în minele de cărbuni din Vulcan, și-a curmat firul vieții la 18 l. c. în mod înfiorător, aflându-se dimineața la șapte ore în baia societății »Valea Jiului de sus«. A așezat între dinți o patroană de dinamit cu fitul aprins, care explodând i-a dărăburit capul în bucațele, aruncându-l în toate părțile. La detunătura puternică și asurzitoare cei alergați la locul întemplierii au aflat numai cadavrul fără cap și numai de pe vestiminte putură constata identitatea persoanei. Morbul îndelungat pentru care nu putu afla lecuire, l'a mișcat la fapta desperată.

Pentru acomodarea și informarea cetitorilor noștri anunțăm că: Bancnotele de 10 florini numai până la 28 Februarie st. n. mai au valoare. După 28 Februarie nu se mai pot îndeplini cu ele solviri nici chiar la cassele de stat. »Banca austro-ungară« însă [și filialele acesteia] la rugare în scris le mai schimbă până la 31 Martie st. n. De atunci încolo apoi, cei cari nu și-le-au schimbat în valută de coroane, pot să le arunce 'n foc, căci nu mai dă nimenea nimic pe ele.

Atentat. Alaltă-eri seara s'a comis un atentat de dinamită în Reșița-montană contra protopretorului celui cerc D'Eleaux Béla. Dinamita, pusă în tereastă, a explodat cu detunătură groznică, însă, spre norocire, a zdrobit numai ferestile. Se zice, că atentatul este un act de răsbunare, fiind că celor de nimica nu le place de iubirea de dreptate și de severitatea binevoitoare a celui neadormit șef al administrațiunii: Oamenilor noștri le mai convine așa numiții *administratori — diletanți*, cari îi seduccu vorbe dulci și momeli seducătoare.

Aceștia își joacă halaripul în dragă voie și nici habar nu are cu ei nime, pentru că cu hatirul ce'l fac unuia și altuia pe conta obștei, este de ajuns a-i și lăuda ici colea când și când.

Revista »Convorbiri Literare« Nr. 1. din 1903, are următorul conținut: N. Iorga. — Istoria lui Mihai Viteazul. Cap. IV: Cel dintăiu an din domnia lui Mihai Vodă. Răscoala împotriva Turcilor. D. Onciul. — Titlul lui Mircea cel betrân și posesiunile lui. D. Anghel și St. O. Iosif. — Din Verlaine (traduceri). C. Oeconomu — din Rucă (roman). V. Pirvan. — Din vieța lui Papiu Ilarian. G. Bogdan-Duică. — Logofătul Costache Conachi. Dr. G. Proca. — Chestiunea muncitorilor agricoli străini. P. V. Haneș. — Corespondența din tinerețe a lui Mihail Cogălniceanu. Il. Chendi. — Dragomirescu Iuliu: Poeme [dare de samă]. Bibliografie.

Nouă soluri de fasole. America centrală, unde pentru nobilitatea tuturor produselor economice s'a jertfit și s'a făcut atât de mult, ne-a liferat deja până acum multe produse bune, folositoare și nobilitate, cari au aflat trecere pe continentul nostru și cari numai aici au ajuns a se număra între plantele cele mai folositoare. Acum și fasolea noastră a ajuns a fi nobilitată prin așa numita fasole untoasă și de Lima din America. Acest soi de fasole diferă mult de a noastră; fasolea de Lima nu se mănâncă în păstăi, ca fasolea noastră, ci numai ca boabe și anume vara în boabe de jumătate coapte, ear' erna ca boabe uscate și se pregătește în deosebite feluri; fasolea noastră are multă putere nutritivă, cea de Lima însă e superioară acesteia, cultivarea fasolei noastre este totdeauna proventuoasă, cea americană însă e productivă și mai gustoasă și ca atare e recomandată și din partea autorităților. Fasolea americană de Lima e cu vițe și fără vițe [olagă] și se poate căpăta ca nouă importățiuni dela firma Wilhelm Mühle din Timișoara.

Jertfa aprinderii focului cu petroleu. Amarnic a plătit neascultarea servitoarea gornicului de pădure Veres Pál din Petros la 14 l. c. — Servitoarea a fost de nenumărate-ori aflată pe când aprindea focul cu petrolu și de multe-ori a fost înfruntată pentru aceasta și făcută atentă la primejdie. Ea n'a ascultat însă la vorbele frumoase și în ziua amintită dimineața ca să-și isprăvească mai curând lucrul, a vârsat pe focul licăritor petrolu din un vas de pleu, care a explodat cu o detunătură puternică și în câteva momente a luat culina și vesmintele de pe față flacăra. La sberăturile desperate alergând gornicul i-a sucus a stinge flăcările atrăgându-și câteva rane de arsuri, însă fata așa au fost de arsă încât acum suferă între viață și moarte în spitalul din Deva.

Servească aceasta de pildă acelora, cari așa ușuratic umblă cu petrolu.

In amintirea iubitorilor reposați. Din incidentul trecerii la cele eterne a mult regretatului distins *dascăl*, fost referent școlar, vicepresident al Reuniunii române agricole, membru în direcțiunea Reuniunii române de înmormântare, membru și *cald* spri-ginitor al Reuniunii sodalilor români, *Dr. D. P. Barcianu*, presidentul Reuniunii sodalilor români, dl *Victor Tordășianu*, dăruiește, în loc de cunună, suma de 10 cor. fondului văduvelor și orfanilor meseriașilor români, creat de „Reuniunea sodalilor români din Sibiu”.

Inteligența română din Geoagiu și jur invită cu toată onoarea la producțiunea teatrală-declamatorică împreună cu dans ce se va arangia Sâmbătă în 28 Febr. n. 1903, în sala festivă a școlii agricole din loc. Geoagiu, în Februarie 1903. Comitetul arangiator. Inceputul la 7 ore seara. Prețul intrării: șirul 1—4 de persoană 1 cor. 60 fil., șirul 5—8 de persoană 1 cor. 20 fil., șirul 9—10 de persoană 1 cor., parter 60 fil., pentru copii 20 fil. Venitul curat este destinat pentru școala gr.-or. rom. din Geoagiu. Oferte marimonioase se primesc cu mulțămă și se vor cuita pe cale ziaristică.

Inșelător îndrăneș. Episcopul rom. cat. Wilhelm István din Szombathely a primit nu de mult o telegramă din Viena de următorul cuprins: „Cu trenul de după amiază sosesc la Ilustritatea Ta; Te rog să ții în secret sosirea mea, pentru că vin într'o afacere discretă. Géza Vértessy, consilier ministerial în ministerul de pe lângă persoana Maestății Sale”. Episcopul l-a primit bine, l-a ospătat mai multe zile, cu un cuvânt a fost foarte prevenitor; la urmă „consilier”-ul a cerut 6000 coroane și s'a depărțat. Câteva săptămâni episcopul a avut un lucru în Viena și cu o cale a consilierului Vértessy, ca să-i întoarcă. Mare a fost mirarea lui, când un bărbă cunoscut li spune: „Eu sunt Vértessy, ce îți tipii?”. Episcopul a rămas incremenit. Persoana dinaintea sa n'o mai văzuse nici odată. Episcopul fusese victima unui pungaș îndrăneș.

Necrolog. Subscriși cu inimă frântă de durere aducem la cunoștința tuturor cunoșcutilor, că preaiubită noastră soție, mamă, fiică, soră, cumnată și mătușă Carolina Băianțiu născ. Oprean, preoteasă, după un morb lung și greu în 29 Ianuarie v. la 6 ore p. m. în al 36-lea an al etății și al 14-lea an al fericitei sale căsătorii, împărțită cu sf. taine, și-a dat blândul suflet în mâinile Creatorului.

Rămășițele pământești, după împlinirea ritualelor bisericesti, se vor depune spre eternă odihnă Vineri în 31 Ianuarie în cimiterul gr.-or. din Românești. Fie-i țărina ușoară și memoria eternă! Românești, (p. u. Kossova) la 29 Ianuarie 1903. Teodor Băianțiu, preot, ca soț. Sebastian și Septimia, ca fii. Iosif Oprean, preot, și Ana n. Sărb, ca părinți. Nicolae, Iosif, Miron, Ioanichie și Rudolf, ca frați. Vilma, Rosalia și Victoria, ca cumnate. Agafia, Anastasia și Ana, ca mătușe. Iuliana, Ioan și Leontina, ca nepoate.

Un om moșneag. În spitalul din Tomsk (Siberia) trăiește un bătrân de 140 ani. Cine poate merge să vadă ca pe o rămășiță învechită, care a trăit în trei secole.

Sz. 8499—1902 tkv.

Árverési hirdetmény kivonat.

A szászvárosi kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Muntean Aurel végrehajthatónak Dán Juon és társa végrehajtást szenvedő elleni 120 kor. — fil. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a dévai kir. törvényszék (az algyógyi kir. járásbiróság) területén lévő Bábólnán fekvő a bábólnai 23 számú tjkvben a † 19 rd. 2311 hr. sz. ingatlanra 58 kor., a † 20 rd. 2352 hr. sz. ingatlanra 5 kor., továbbá az u. o. 448 számú tjkvben a † 1 rd. 245 hr. sz. ingatlanra 3 kor., a † 2 rd. 283 hr. sz. ingatlanra 1 kor., a † 3 rd. 2103 hr. sz. ingatlanra 204 kor., továbbá az u. o. 449 számú tjkvben a † 1 rd. 667 hr. számú ingatlanra 248 kor., a † 2 rd. 1028—1031 hr. sz. ingatlanra 291 kor., a † 3 rd. 1505 hr. számú ingatlanra 244 koronában ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1903. évi márczius hó 6. napján dél e. 9 órákor Bábólna község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi minsteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldöt kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Miről érdekeltek értesítettnek.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság.

Kelt Szászvároson, 1902. évi december hó 6. napján.

Sóhalmi,
kir. aljbiró.

1902 thv.
Árverési hirdetmény kivonata.

A v.-hunyadi kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a v.-hunyadi kir. jbiróság területén lévő a v.-hunyadi 406 sz. tjkvben † 1 rdsz. 19E/2 hrsz. alatt Solymos Gyicza tulajdonául felvett 1200 koronára becsült ingatlanra ugyan annyi kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanra az 1903. évi márczius hó 3 napján dél e. 8 órákor ezen telekkönyvi hatóságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyi minsteri rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldöt kezéhez letenni.

A kir. jbiróság mint tkvi hatóság.

Vajda-Hunyadon, 1902 évi december hó 10-ik napján.

(Olvashatatlan)
kir. aljbiró.

„D A C I A“

institut de credit și economii, societate pe acții.

Reședința societății: **Orăștie** (Szászváros, Broos).

Birourile societății se află în casele proprii:
(Strada Berăriei nr. 12 lângă posta regească).

Capital social 100.000 cor.

Operațiunile societății sunt:

A) primește depuneri spre fructificare.

a) depuneri fără anunț până la 100 cor. 5½%.

b) depuneri mai însemnate cu anunț de un an cu 6%.

c) depuneri făcute de biserici, școale, corporațiuni culturale ori cu scop de binefacere cu 6%.

Contribuția erarială pentru sumele depuse se plătește prin institut.

Regulamentul special pentru depuneri se cuprinde în libelul de depuneri.

Depuneri, ridicări și anunțări se pot face și prin postă și se rezolvă fără întârziere.

B) Acoardă credite personale pe lângă cambii sau obligații cu caventați.

C) Acoardă împrumuturi pe efecte.

D) Acoardă împrumuturi pe lângă siguranță hipotecară.

E) Institue ramul de amanetare pe aurituri, argintării, pe lângă dispozițiile legale existente, procurându-și concesiunea forului competent.

F) Cumpără și vinde efecte publice, pe cari în cas de lipsă le poate lombarda.

G) Cumpără și vinde realități.

H) Cumpără și vinde ori-ce lucruri mobile.

I) Tot felul de întreprinderi comerciale și economice, în societate cu alții ori singură.

K) Finanțează patente.

L) Arândează și exarândează realități și alte drepturi și întreprinder-de tot soiul.

Directiunea.

„Minerva“ inst. tipogr., societate pe acții

in Orăștie Szászváros.

Opuri ———
Bilete de log.
Broșuri ———
Circulare ———
Bil. de vizită
Invitări ———
Bilanțuri ———
Acții ———
Cap. de epist.
Placate ———
Ord. de dans
Adrese ———
Compturi ———
Note ———
Preț Curent.
Anunțuri ———
Registre ———
Imprimare ———
Couverte ———
Bilete de cun.
Etc. etc. etc.

Există deja de 14 ani și este pro-
văzută cu tot felul de material
necesar, ca ori-care altă tipografie.

Institutul Tipografic

„Minerva“

pe lângă că efectuește ori-ce co-
mande repede și cu prețuri mode-
rate, se îngrijește totodată ca toate
acelea să fie estetic lucrate și
fără erori.

Până de prezent se bucură de sprigi-
nului celor mai îndepărtate orașe. Dovadă
aceasta despre promptitudinea și
acurateța cu care efectuește ori-ce
lucrare.

Ca unica tipografie românească în
acest mare comitat, se roagă de bine-
voitorul sprigin al celorlalte institute
rom., precum și al privaților.